

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ • ΑΓΩΝΑΣ • ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Κι όσο σαν δούλοι εμείς μένουμε σιωπηλοί,
οι ηγεμόνες δυναμώνουν,
ξεσκίζουν, βιάζουν, ληστεύουν,
των ανυπόταχτων τα μούτρα τσαλακώνουν.
Ετούτων των αμίλητων το πετσί,
περίεργα θα 'λεγες είναι φτιαγμένο.
Τους φτύνουνε καταπρόσωπο
κι αυτοί σκουπίζουνε σιωπηλά το πρόσωπο το φτυμένο.
Να αγριέψουνε δεν το λέει η ψυχούλα τους,
και που το παράπονό τους να πούνε;
Απ' του μισθού τα ψίχουλα,
πώς να αποχωριστούνε;
Μισή ώρα, κι αν, βαστάει το κόχλασμά τους,
μετά αρχινάνε το τρεμούλιασμά τους.
Ει! Ξυπνήστε κοιμισμένοι!
Από την κορυφή ως τα νύχια ξεσκεπάστε τους,
άλλο δε μας μένει

Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι, Επίκαιροι Αμίλητοι

Η Εργατική Λέσχη Κοζάνης είναι ένα πρωτότυπο και ανοιχτό εγχείρημα ταξικής και κοινωνικής ανασυγκρότησης στην πόλη της Κοζάνης. Επιχειρεί να απαντήσει στον κοινωνικό και εργατικό κατακερματισμό με τη συγκρότηση, μιας νέας Εργατικής – Λαϊκής Συλλογικότητας η οποία ενισχύει τοπικά –και δεν αντικαθιστά– τον ταξικό συνδικαλισμό στους εργασιακούς χώρους. Η Εργατική Λέσχη Κοζάνης δημιουργεί έναν κοινωνικό ιστό στην Κοζάνη, ο οποίος αρθρώνεται ως εργατολαϊκός σύνδεσμος, δομή ταξικής αλληλεγγύης.

Με την Εργατική Λέσχη επιχειρείται να αρθούν τα πολλαπλά σύνορα που υπάρχουν ανάμεσα στους «από κάτω»: τόσο ανάμεσα στους εργαζομένους, ανάμεσα στους ανέργους όσο και ανάμεσα στη σχέση εργαζομένων - ανέργων. Η Εργατική Λέσχη δομείται ως μορφή λαϊκής/εργατικής αυτοοργάνωσης στην πόλη, με στόχο την επιβίωση του λαού μέσα από την πάλη του, με άξονες τη διεκδίκηση και την ταξική αλληλεγγύη. Ο τύπος αυτοοργάνωσης που προτείνει δεν αποσκοπεί στη δημιουργία μιας εναλλακτικής οικονομικής σφαίρας –απλώς παρακάμπτοντας το κεφάλαιο και την εξουσία του ή συνυπάρχοντας μαζί τους–, αλλά εντάσσεται στην ταξική πάλη, οικοδομεί μέσα σε αυτή την «τάξη για τον εαυτό της», εκφράζει συγχρόνως έναν άλλο τρόπο για να καθορίζουν τη ζωή τους οι «από κάτω».

Παράλληλα καλείται να συμβάλει στην ανάδειξη και την ανάπτυξη του πολιτισμού της απελευθέρωσης και της χειραφέτησης των εργαζομένων και συνολικά της κοινωνίας από τα δεσμά του σκοταδισμού, της αμάθειας και των πολιτιστικών υποπροϊόντων που κυριαρχούν στη ζωή μας. Να προάγει με πολυποικίλες πολιτιστικές και μορφωτικές δραστηριότητες το αίσθημα της υπερηφάνειας, της αξιοπρέπειας, του ασυμβίβαστου που ταιριάζει στον κόσμο της δουλειάς, μέσω της ποιοτικής αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου. Να προάγει την συνείδηση ότι οι εργαζόμενοι είναι παραγωγοί του πλούτου της κοινωνίας, με το μυαλό τους και τα χέρια τους, και αυτοί πρώτοι απ' όλους πρέπει να ορίζουν το τι, το πώς, και για ποιες αξίες χρήσης και πραγματικές ανάγκες πρέπει ο πλούτος και τα κοινωνικά αγαθά να παράγονται, αξιοποιούνται, μοιράζονται.

Η Εργατική Λέσχη αντιπαλεύει τις τάσεις υποταγής ή παθητικής αναμονής και στόχος της είναι να ενισχύσει τις τάσεις χειραφέτησης, αντίστασης και αυτοοργάνωσης των ίδιων των εργαζομένων για τα δικαιώματά τους, σε ανεξαρτησία από το κράτος και τον δήμο. Αντιπαλεύει την πολιτική της κυβέρνησης, της ΕΕ, του ΔΝΤ και του κεφαλαίου που είναι υπεύθυνοι για τα δεινά του λαού μας. Αγωνίζεται ενάντια στην ξενοφοβία, το ρατσισμό, το σεξισμό, το σωβινισμό, το φασισμό και τον πόλεμο και **προβάλλει το όραμα για ένα άλλο κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, διακρίσεις, πολέμους και αδικία, για μια άλλη κοινωνία, της ισότητας και της ελευθερίας.**

ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ

Σήμερα, στην Ελλάδα του 21ου αιώνα αναδεικνύονται με ολοένα μεγαλύτερη ένταση δύο πόλοι μέσα στην κοινωνία. Βλέπουμε την Ελλάδα των όλο και πιο διακριτών δύο κόσμων. **Από τη μία ο κόσμος μας:** ο κόσμος της εργασίας, της ανεργίας, της νεολαίας χωρίς μέλλον, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των σπιτιών χωρίς ρεύμα, των αρρώστων χωρίς φάρμακα, των μαθητών που λιποθυμούν από ασιτία στα σχολεία, των αυτοχείρων που δεν αντέχουν την εξαθλίωση και την καθημερινή ταπείνωση. Αυτή είναι η δικιά μας Ελλάδα. **Από την άλλη ο κόσμος τους:** των τραπεζών, της ΕΕ, του ΔΝΤ, της ρεμούλας, της εκμετάλλευσης και του ανεξέλεγκτου υπερκέρδους. Υπέρτατες αξίες τους, η διάσωση του τραπεζικού τομέα, η αποπληρωμή των δανειστών, η παραμονή στο ευρώ και στην ΕΕ, η «ανταγωνιστικότητα», ακόμα κι αν αυτό σημαίνει φωτιά και ατσάλι για τη ζωή των εργαζομένων και την πλειοψηφία του λαού. Όπλα τους σε αυτό τον πόλεμο που έχουν κηρύξει στον λαό, τα μνημόνια, η καταστολή, η διάλυση κάθε δημοκρατικού και εργατικού δικαιώματος, ο φασισμός. Για να ξεπεράσουν την κρίση τους, γυρνούν την κοινωνία δεκαετίες πίσω, σε βάρος μας. Κάθε μέρα χιλιάδες από εμάς βιώνουμε τη συντριβή κάθε εργατικού δικαιώματος που κερδήθηκε με αίμα και θυσίες. Κατακτήσεις ολόκληρου αιώνα όπως η σταθερή δουλειά, το οχτάωρο, το δώρο, η άδεια, η αποζημίωση, η ασφάλιση, οι συλλογικές συμβάσεις, η δωρεάν περίθαλψη, η παιδεία, η πρόνοια, το δικαίωμα στον αγώνα και την απεργία γίνονται παρελθόν. **Το νέο μοντέλο εργαζομένου δεν είναι νέο αλλά πολύ παλιό.**

Θέλουν εργαζόμενους φτηνούς, πειθαρχημένους και ευέλικτους, που θα δουλεύουν χωρίς ωράρια, τότε 13 και 15 ώρες τη μέρα, τότε 3-4 ώρες όποια μέρα και ώρα χρειαστεί, και τότε μια βδομάδα τον μήνα. Δηλαδή μισο-εργαζόμενοι μισο-άνεργοι με την εκ περιτροπής εργασία, με μισθούς «επίδομα εργασίας», χωρίς ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τον καθένα μόνο του απέναντι στην τρομοκρατία των εργοδοτών με τις ατομικές συμβάσεις και την απειλή της απόλυσης συνέχεια πάνω από τα κεφάλια μας. Παράλληλα με το πετσόκομμα σε μισθούς και συντάξεις, αυξάνουν τη φορομνηξία και τα χαράτσια, ξεπουλούν τον δημόσιο πλούτο και διαλύουν παιδεία και υγεία, βασικά προϊόντα ακριβαίνουν συνεχώς, για να αυξήσουν την κέρδος των μονοπωλιακών ομίλων. Όλα αυτά δημιουργούν έναν απίστευτο κλοιό γύρω μας, σπρώχνοντας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας όχι σε μια δύσκολη επιβίωση αλλά στην απόλυτη εξαθλίωση. Ήδη το 1/3 της χώρας ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, την ίδια στιγμή που αυτοί που ευθύνονται για την κρίση συνεχίζουν να ζουν στις επαύλεις τους, απολαμβάνουν φοροαπαλλαγές και ασυλία και θησαυρίζουν ακόμη περισσότερο από τον μόχθο μας σαν σύγχρονοι μαυραγορίτες.

ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ & ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ ΓΙΑΤΙ ΠΡΩΘΟΥΝ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Χρήσιμο όπλο για τους εργοδότες είναι οι ναζί της Χρυσής Αυγής, η οποία σαν το νέο μαντρόσκυλο του συστήματος επιτίθεται στους μεροκαματιάρηδες, τους μετανάστες εργάτες, την ίδια ώρα που φιλά τα χέρια των αφεντικών τους και προωθεί την εξαθλιωμένη εργασία του ανασφάλιστου μεροκάματου των 15€. Το «αντισυστημικό» της πρόσωπο και η «δύναμή» της εξαντλείται στις επιθέσεις κατά των αδυνάτων και των φτωχών, της τάξης μας, ενώ από την άλλη σκύβει το κεφάλι μπροστά στο κεφάλαιο και καλεί σε «εθνική ενότητα» με τους τραπεζίτες, τους εφοπλιστές και τους βιομηχάνους, ενότητα δηλαδή των θυτών με τα θύματα! Πρωτοστατεί στη διαίρεση των εργαζομένων, αποπροσανατολίζει τον λαό από τους πραγματικούς δυνάστες του, διασπείρει τον ρατσισμό, την ξενοφοβία, την κανιβαλική ιδεολογία «ο θάνατός σου, η ζωή μου» προσφέροντας τις καλύτερες υπηρεσίες στις πολιτικές των μνημονίων και του κεφαλαίου. Γι' αυτό δηλώνουμε ότι είναι ανεπιθύμητοι στην Κοζάνη και από τη σκοπιά των αγωνιστικών παραδόσεων του λαού της, αλλά κυρίως από τη σκοπιά του μέλλοντός μας στον αγώνα για τη ζωή και τη λευτεριά μας.

ΣΤΟ ΠΛΑΙ ΤΟΥ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ

Σε αυτό το πλαίσιο είναι εκρηκτική η απουσία της εργατικής και λαϊκής πρωτοβουλίας και οργάνωσης. Ο υπάρχων γραφειοκρατικός και τελικά εργοδοτικός συνδικαλισμός της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ αποκαλύπτει το πραγματικό του πρόσωπο. Οι εργάτοπατέρες τους, υποταγμένοι στα αφεντικά τους, με το ένα χέρι σπκώνουν δήθεν αγωνιστική γροθιά και με το άλλο υπογράφουν συμβάσεις-διαθήκη για τους εργαζομένους, συναινούν στα μέτρα, παίζουν τον ρόλο του «κοινωνικού εταίρου» με τον ΣΕΒ, τις τράπεζες και τις κυβερνήσεις. Ξεπουλάνε τους αγώνες και σπέρνουν την απογοήτευση στους εργάτες. Οι γραφειοκράτες έφτασαν στο σημείο να γίνουν και οι ίδιοι αφεντικά• πολλά Εργατικά Κέντρα στήνουν ΜΚΟ και παίρνουν εργολαβίες στους δήμους απασχολώντας χιλιάδες εργάτες στα λεγόμενα πεντάμηννα προγράμματα. Πρωτοστατούν έτσι στη διάλυση των κοινωνικών/δημοτικών υπηρεσιών και των εργατικών δικαιωμάτων. Από την άλλη, τα ταξικά συνδικάτα χάνουν τα μέλη τους, η τρομακτική ανεργία και η μαύρη εργασία διογκώνουν τις αδυναμίες τους, με αποτέλεσμα να παίζουν όλο και λιγότερο ρόλο στην εργατική συσπείρωση και διεκδίκηση. Τέτοιου είδους συνδικαλισμός ούτε θέλει ούτε μπορεί να εμπνεύσει τον κόσμο της εργασίας, ούτε να οργανώσει την αντίσταση και την αντεπίθεσή του. Ούτε όμως και ο στείρος κομματικός συνδικαλισμός αποτελεί λύση στον γενικότερο εκφυλισμό.

ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΟΙΡΑΣΤΟΥΜΕ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ

Δεν μπορούμε να περιμένουμε την κυβέρνηση, το κράτος, την εκκλησία και τον δήμο να γίνουν φιλάνθρωπα ιδρύματα και να λύσουν το πρόβλημα επιβίωσης του λαού την ίδια στιγμή που είναι εκείνοι που το δημιουργούν. Πολύ περισσότερο δεν έχουμε να ελπίζουμε από τις ΜΚΟ, τη φιλανθρωπία τύπου ΣΚΑΪ, την «εταιρική κοινωνική ευθύνη» του ΣΕΒ, γιατί το πρόβλημα της επιβίωσης των εργαζομένων και του λαού δεν λύνεται με ασπιρίνες στον καρκίνο. Θέλουν έναν λαό επαίτη και ζητιάνο χωρίς αξιοπρέπεια, που θα τον κάνουν ό,τι θέλουν για ένα ξεροκόμματο. Δεν θέλουμε να μοιράσουμε τη φτώχεια μας, αλλά αγωνιζόμαστε για να πάρουμε από τον πλούτο που έτσι κι αλλιώς εμείς παράγουμε.

Είναι ακριβώς αυτό το κρίσιμο σημείο στο οποίο περισσότερο από ποτέ εμείς με τη δημιουργία εργατικών συλλογικοτήτων αντίστασης και ταξικής αλληλεγγύης πιστεύουμε ότι μπορούμε να χτίσουμε την ενότητα όλων των εργαζομένων, την αλληλεγγύη από καταπιεζόμενο σε καταπιεζόμενο αλλά και με τα υπόλοιπα πληττόμενα στρώματα με στόχο την ανατροπή. Την αλληλεγγύη που δεν θα περιορίζεται μόνο στη βοήθεια αλλά και στις διεκδικήσεις και στον αγώνα. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι και τα μαθήματα αλληλεγγύης σε παιδιά ανέργων και εργαζομένων, στη λογική των ίσων ευκαιριών στη μόρφωση, ενταγμένα στη λογική του αγώνα για πραγματική δημόσια δωρεάν παιδεία.

ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ & Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Σε αυτό το μέλλον που μας επιφυλάσσουν, εμείς επιλέγουμε τον δύσκολο αλλά ωραίο δρόμο του αγώνα και της συλλογικότητας. Τον δρόμο της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης. Τον δρόμο της ανιδιοτέλειας και της χειραφέτησης. Για να συγκροτήσουμε τον κατακερματισμένο κόσμο της εργασίας σήμερα στη βάση των κοινών αναγκών και δικαιωμάτων του. Να προσπαθήσουμε να ακουστεί η φωνή όλων μας. Να πάψουμε να είμαστε ψηφία σε στατιστικές αναλύσεις, να συναντηθούμε μεταξύ μας, να σπάσουμε την απομόνωση και τη μισαλλοδοξία. Δεν βλέπουμε την προσπάθειά μας ξέχωρη από αυτήν του μαχόμενου εργατικού κινήματος, ίσα -ίσα θέλουμε να συμβάλει στη διεκδίκηση και στον αγώνα της τάξης. **Χρειαζόμαστε ένα εργατικό κίνημα ενιαίο, ταξικό,** εργαζομένων-ανέργων, σταθερά-ελαστικά απασχολούμενων, Ελλήνων-μεταναστών, νέων-μεγαλυτέρων για την ανατροπή της επίθεσης που δεχόμαστε. **Χρειαζόμαστε συνδικάτα ταξικά που να παλεύουν για τα δικαιώματα όλων των εργαζομένων,** των μεταναστών, των ανέργων, αντιμετωπίζοντάς τους σαν αυτό που πραγματικά είναι, κομμάτι της εργατικής τάξης. Χρειαζόμαστε πάνω απ' όλα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουμε την υπόθεση του αγώνα, τα σωματεία και το εργατικό κίνημα στα χέρια μας.

Παίρνουμε τον αγώνα στα χέρια μας, χωρίς αναθέσεις και εξαρτήσεις. Αγωνιζόμαστε ενάντια σε αυτούς που μας κλέβουν τη ζωή και το μέλλον μας. Για να πάρει ο κόσμος της δουλειάς πίσω τον κλεμμένο πλούτο που τόσα χρόνια παράγει. Δίνουμε έναν αγώνα που θα εμπνέει ταξική ενότητα και θα αναπτύσσει την ταξική συνείδηση στους αγωνιζόμενους, μέσα από το τρίπτυχο Ισότητα – Δημοκρατία – Συμμετοχή, ώστε να συμβάλουμε στον αγώνα όλοι, ισότιμα, χωρίς φωτισμένες ηγεσίες ή γραφειοκράτες εκπροσώπους που κατέχουν τις δικές τους «αλήθειες».

Η Εργατική Λέσχη Κοζάνης είναι ανεξάρτητη από το κράτος και τα κάθε λογής επιχειρηματικά συμφέροντα, καθώς και από τον δήμο. Επιδιώκει να συσπειρώσει εργαζομένους και ανέργους ανεξάρτητα από την κομματική τους τοποθέτηση ή ένταξη, με κριτήριο τη συμφωνία τους με τη διακήρυξη, τους στόχους και τη λειτουργία της, που βασίζεται στη λογική της άμεσης δημοκρατίας. Απευθυνόμαστε λοιπόν στη συντριπτική εργαζόμενη πλειοψηφία που συνθλίβεται από την καπιταλιστική κρίση και την αντεργατική επίθεση, στο διαρκώς διευρυνόμενο τμήμα της εργατικής τάξης που βρίσκεται στην ανεργία, στη νέα βάρδια της εργασίας που έχει γίνει συνώνυμη με την περιπλάνηση και την αναζήτηση, στους εργαζόμενους σε μικρότερες και μεσαίες επιχειρήσεις της κάθε γειτονιάς, στους απλήρωτους, τους υποαπασχολούμενους, σε όσους εργάζονται με χαμηλές αποδοχές, σε πολλές περιπτώσεις και κάτω από τις κατάπτυστες συμβάσεις που η γραφειοκρατία υπογράφει, και βέβαια στους μετανάστες εργαζομένους που βιώνουν με τον πιο ακραίο τρόπο την εργοδοτική, κρατική και παρακρατική τρομοκρατία.

Οι εργαζόμενοι οφείλουμε να δημιουργούμε τις δικές μας μορφές οργάνωσης αγώνα και αλληλεγγύης, σε μια εποχή όπου πλέον το αυτονόητο καθίσταται περιττό και επιζήμιο, στις μέρες όπου η ανθρώπινη αξιοπρέπεια κοστίζει ακριβά. Δεν υπάρχουν πλέον άλλα περιθώρια. Έτσι λοιπόν όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι ελαστικά απασχολούμενοι και οι άνεργοι, συναποτελούμε και συμμετέχουμε στην Εργατική Λέσχη Κοζάνης, εδώ όπου μένουμε και εργαζόμαστε. **Μια λέσχη ταξικής αλληλεγγύης, αγώνα, διεκδίκησης και συσπείρωσης. Καλούμε τον κόσμο της εργασίας, τους ανέργους, τους νέους, τους φοιτητές, τους μετανάστες να συμμετάσχουν ενεργά στη δημιουργία και στη λειτουργία της Εργατικής Λέσχης στην πόλη μας.**